

[Bertel Dahlgaard.]

Der er i forslaget bemærkninger givet et direktiv, og der er ikke noget i vejen for, at folketingets godkendelse af dette direktiv kan angive en retningslinie for en kommende voldgift. Der står i bemærkningerne, at det må følge af sagens natur, at det for retten må være en rettesnor, at dens afgørelser giver medarbejderne i erhvervslevet så gode kår, som kan forenes med opretholdelsen af erhvervenes konkurrenceevne og dermed opretholdelsen af gode produktionsmuligheder. Jeg tvivler meget på, at det er muligt at komme til et både socialt og samfundsmæssigt mere tilfredsstillende direktiv.

Jeg har endnu en bemærkning, jeg gerne vil fremsætte i anledning af det ærede medlem hr. Hans Rasmussens sidste bemærkninger. Det ærede medlem tog så langt bort som til New Zealand for at drage lære af erfaringerne derovre, hvor man har haft voldgiftsordningen gennem lange tider. Jeg synes ikke, det er nødvendigt at tage til New Zealand for at få erfaringer på dette område, når vi har erfaringer herhjemme fra Danmark. Det vil iøvrigt altid være højst tvivlsomt, om erfaringer fra et os så fremmedartet land som New Zealand kan overføres på det danske samfund. Nu skal jeg i denne forbindelse ikke drage de forskellige meninger frem, der kan herske om voldgiftskendelsen i foråret. Denne sag er så nær inde på livet af os, og med den diskussion, der i foråret fandt sted, kan det måske være vanskeligt at bedømme den helt nøgternt i dag; men ser vi tilbage over den sidste snes år, hvor der er blevet vedtaget love om voldgift, ser vi problemet i denne afstands perspektiv og tænker på de afgørelser, der — når der truede en stor konflikt — blev truffet om voldgift her i folketinget, hvor Stauning kom med disse forslag og hele tinget sluttede sig til dem, er jeg overbevist om, at næsten hele det danske samfund er klar over, at det var i hele samfundets, i arbejderes og arbejdsgiveres interesse, at disse konflikter blev standset.

Når det ærede medlem hr. Hans Rasmussen henviser til Norge, vil jeg gerne sige, at når man der ophævede den ret, eller hvad man vil kalde det, man havde, må man ikke glemme, at i Norge er der den dag i dag kontakt mellem regeringen og organisationerne,

en kontakt, der tager de hensyn til den økonomiske politik, som er nødvendige for landet.

Til slut har jeg endnu en bemærkning til det ærede medlem, som spurgte: Hvad med oplysninger? Er det meningen, at denne ret kan kræve oplysninger? Jeg gør opmærksom på, at der i forslaget § 5 står:

„Efter at have hørt parterne og indhentet de yderligere oplysninger, som retten måtte skønne nødvendige, afsiger den en begrundet kendelse“.

Jeg følger endnu til overfor det ærede medlem, at denne lovgivning ikke er en lovgivning mod arbejderne. Det drejer sig om en lovgivning, der angår både arbejderne og arbejdsgiverens organisationer. Det er en lovgivning, der angår også industrien og landbruget, som det ærede medlem talte om, og som må bøje sig for de afgørelser, der eventuelt bliver gennemført, selvom de ikke synes om dem.

Carl P. Jensen: Det ærede medlem hr. Thisted Knudsen bemærkede, at den tid er forbi, hvor samfundet kan være passiv tilskuer ved en arbejdskamp, det vil i realiteten sige ved fastsættelsen af arbejds lønninger. Derfor gentager jeg det spørgsmål, jeg stillede før: Hvad mener det ærede medlem f. eks. om den passive stilling, som samfundet altid indtager overfor de omkostninger, der skal udredes af den fastsatte løn? Jeg tænker på varepriserne, jeg tænker på de avancer og udbytter, i det hele taget de indkomster, som hele den gruppe har, der tjener på lønarbejderne.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen var inde på, at man måske burde tage under overvejelse, om forligsinstitutionens form nu også er tilfredsstillende. Jeg er for så vidt enig med ham; jeg håber blot, at vi ikke er enige ud fra hver sin forudsætning.

Det ærede medlem citerede udtalelser af mine partifæller, vore ordførere, da vi sidst behandlede spørgsmålet om tvungen voldgift, det ærede medlem hr. Bundvad og den højtærede minister for offentlige arbejder hr. Lindberg. Disse udtalelser var netop udtryk for, at mit parti i en given situation har taget ansvaret, og ikke mindst derfor forekommer det mig, at en permanent ordning er overflødig, ja skadelig, netop fordi konsekvenserne af en permanent lovgivning